

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea cererii de recurs depusă de Roman Sozykin,
reprezentat de avocata Ludmila Bolocan,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Roman Sozykin împotriva Inspectoratului General pentru
Migrație al MAI, cu privire la anularea actului administrativ individual
defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 3ra-195/26
NR. PIGD 2-24146698-01-3ra-01042026)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurenteii cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, jud. E. Bolocan
Instanța de apel: Curtea de Apel Centru, jud. V. Sîrbu, L. Bagrin, A. Cașcaval,

10 iunie 2026
Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea cererii de recurs depusă de Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Oxana Parfeni, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 20 decembrie 2024, Roman Sozykin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a indicat că, la 13 octombrie 2023, a intrat pe teritoriul Republicii Moldova, prin PTFȘ Criva. În susținerea identității sale, a prezentat pașaportul național intern seria nr. ****. A solicitat azil la frontiera de stat, iar la 17 octombrie 2023, a depus cerere de azil la Direcția Azil și Apatridie. Cererea a fost respinsă prin decizia nr. 7591/24/DAA din 28 noiembrie 2024, care i-a fost comunicată la 04 decembrie 2024.

3. Reclamantul a declarat, în cadrul interviului, că a părăsit țara de origine în anul 2013 și s-a stabilit în Ucraina, unde a conviețuit cu o cetățeană ucraineană, având însă un statut de ședere ilegală. Ulterior, autoritățile competente din Ucraina i-au aplicat o interdicție de intrare pe teritoriul țării pentru o perioadă de 3 (trei) ani.

4. Ca urmare, la 13 octombrie 2023, a intrat în Republica Moldova prin punctul de trecere a frontierei Criva, solicitând azil la frontieră. A comunicat că nu dorește să se întoarcă în Federația Rusă, invocând riscul mobilizării și implicării forțate în acțiunile militare desfășurate în conflictul ruso-ucrainean.

5. Reclamantul a menționat că, a sprijinit Ucraina în acțiunile de apărare împotriva invaziei Federației Ruse, iar persoanele care manifestă astfel de atitudini sunt adesea vizate de dosare penale și condamnate la pedepse privative de libertate severe.

6. În perioada **** a locuit în Ucraina împreună cu concubina sa și copilul lor la adresa: orașul ****, str. ****. Conform actului din 12 septembrie 2023 al organului de autoorganizare a populației „Voronina”, se atestă că familia Sozykin a oferit sprijin Consiliului local încă din primele zile ale conflictului, iar cetățeanul Roman Sozykin a sprijinit militarii ucraineni și persoanele în

vârstă din blocul în care locuia. În prezent, soția sa se află într-o altă țară, într-o situație dificilă din cauza stării de sănătate.

7. Reclamantul a susținut că decizia nr. 7591/24/DAA din 28 noiembrie 2024 a Direcției Azil și Apatridie este neîntemeiată și susceptibilă de anulare.

8. Conform standardelor internaționale, statutul de refugiat poate fi acordat persoanelor care, temându-se justificat de persecuție, nu beneficiază de protecția statului de cetățenie sau de rezidență și, în consecință, sunt nevoite să caute protecție în altă parte.

9. În acest sens, reclamantul a menționat că, aparține unui grup social persecutat — persoane care nu susțin politica agresivă a Federației Ruse. Iar, în temeiul articolului 359 din Codul Penal al Federației Ruse sunt aplicate pedepse privative de libertate pentru cetățenii ruși care participă la conflicte armate sau operațiuni militare pe teritoriul altor state, precum și pentru cei implicați în recrutarea, instruirea sau pregătirea altor persoane în acest scop.

10. Astfel, participarea într-un conflict extern este sancționată cu închisoare între 3 și 5 ani, iar implicarea în recrutare, instruire sau organizare atrage pedepse cuprinse între 5 și 10 ani. Aceste prevederi reflectă o abordare represivă față de cetățenii implicați în acțiuni militare neautorizate, considerându-se că asemenea comportamente reprezintă o amenințare la adresa securității naționale.

11. În lipsa unei protecții efective în statul de origine, singura situație în care cererea de azil ar putea fi respinsă este aceea în care ar exista o alternativă reală și sigură de protecție internă, în conformitate cu jurisprudența și practica UNHCR .

12. Conform art.17 alin. (1) al Legii privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nicio cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

13. Reclamantul a subliniat că, în majoritatea cazurilor, o situație de violență generalizată într-o țară nu va încălca articolul 3 din Convenție. Totuși, atunci când violența prezintă un grad sau intensitate suficientă, nu este necesar ca persoana să demonstreze că ar fi într-o situație mai gravă decât alți membri ai grupului din care face parte. În unele cazuri, este posibil ca persoana să trebuiască să demonstreze o combinație de factori de risc personali și riscul de

violență generalizată. Singura chestiune pe care Curtea trebuie să o cerceteze este dacă există un risc previzibil și real de maltratare contrară articolului 3 din Convenție.

14. În contextul actual al conflictului dintre Federația Rusă și Ucraina, reclamantul, în calitate de cetățean rus care se reîntoarce din Ucraina, este expus unor riscuri semnificative de natură juridică și personală, generate de modificările recente ale legislației ruse și de atitudinea autorităților față de cetățenii percepuți ca opozanți ai regimului.

15. Reclamantul a opinat că, întrunește cerințele legale pentru acordarea protecției internaționale, întrucât se află în afara țării sale de origine și există o temere bine întemeiată de a fi persecutat și condamnat în baza art. 359 din Codul penal al Federației Ruse. Reîntorcerea sa în Federația Rusă presupune un risc real și iminent nu doar de privare de libertate, ci și de periclitate a integrității corporale și a vieții sale, din cauza poziției exprimate și a activităților desfășurate în sprijinul Ucrainei.

16. A susținut că Direcția Azil și Apatridie a concluzionat în mod eronat că, nu întrunește condițiile necesare pentru a beneficia de o formă de protecție în Republica Moldova, apreciind că motivul plecării din Federația Rusă a fost de ordin personal sau matrimonial, reclamantul stabilindu-se în Ucraina în vederea întemeierii unei familii. Această concluzie nu reflectă însă realitatea contextului istoric și politic din anul 2013, când situația geopolitică era diferită, iar el nu putea anticipa riscurile ulterioare izbucnirii conflictului militar ruso-ucrainean.

17. În opinia reclamantului, Direcția Azil și Apatridie nu a analizat complet și obiectiv circumstanțele individuale ale cauzei și nu a aplicat în mod corect dispozițiile legale și convenționale incidente. Examinarea cererii s-a limitat la aspecte formale și generalități, fără a ține cont de reglementările speciale referitoare la statutul de refugiat, astfel cum sunt prevăzute de art. 1D §2 al Convenției din 1951.

18. Totodată, în conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, reclamantul a subliniat că, a prezentat suficiente elemente subiective relevante pentru susținerea cererii sale de azil, inclusiv existența unei temeri bine întemeiate, precum și experiențe de intimidare și umilire determinate de opiniile sale politice și de apartenența sa la un grup social care se opune regimului politic din Federația Rusă.

19. În acest context, aprecierea temerii subiective urmează a fi efectuată prin prisma personalității, caracterului și convingerilor individuale ale solicitantului, întrucât persoane diferite pot reacționa în mod diferit în fața unor circumstanțe similare.

20. Reclamantul a susținut că are motive întemeiate să se teamă că, în cazul revenirii în Federația Rusă, va fi supus urmăririi penale și acuzat de săvârșirea unei infracțiuni grave, circumstanță care generează un risc real și actual pentru siguranța sa și face imposibilă întoarcerea sa în condiții de securitate.

21. De altfel, noțiunea de „persecuție” nu este definită unitar, dar art. 33 al Convenției din 1951 permite deducerea că amenințările la adresa vieții și libertății pe criterii de rasă, religie, naționalitate, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social se încadrează în această noțiune.

22. A mai indicat că, în motivarea deciziei sale, Direcția Azil și Apatridie nu a adus argumente solide, însă s-a limitat la citarea unor surse privind un risc general scăzut de mobilizare militară în Federația Rusă. Or, aceste informații nu reflectă situația concretă și individuală a reclamantului, cetățean rus care a locuit în Ucraina timp de 10 ani și a sprijinit activ, inclusiv moral și logistic, armata ucraineană și persoanele vulnerabile, începând cu debutul ostilităților.

23. Examinarea a fost una superficială, iar autoritatea publică nu a îndeplinit cerințele prevăzute de art. 225 lit. d) din Codul administrativ, neexercitând dreptul discreționar în conformitate cu scopul legal urmărit.

24. Reclamantul a solicitat anularea deciziei nr. 7591/24/DAA din 28 noiembrie 2024 a Direcției Azil și Apatridie, cu obligarea autorității publice pârâte de a-i acorda o formă de protecție internațională, în conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

25. Prin hotărârea din 03 aprilie 2025 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Roman Sozykin.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

26. La 16 aprilie 2025, prin intermediul poștei electronice, Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, a depus cerere de apel nemotivată, iar la 08 iulie 2025, a depus cerere de apel motivată împotriva hotărârii din 03 aprilie 2025 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

27. Prin decizia din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru, s-a respins cererea de apel depusă de Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan și s-a menținut hotărârea din 03 aprilie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

28. În susținerea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că Roman Sozykin a declarat în cadrul interviului că a părăsit Federația Rusă în anul **** și că, ulterior, a locuit pe teritoriul Ucrainei fără un statut legal de ședere. Acesta a menționat că nu dorește să revină în Federația Rusă, întrucât există riscul de a fi înrolat în forțele armate și obligat să participe, împotriva voinței sale, la conflictul armat în desfășurare. Potrivit declarațiilor sale, o asemenea eventualitate contravine convingerilor sale personale, întrucât se pronunță în favoarea păcii.

29. Instanța de apel a concluzionat că Roman Sozykin nu a părăsit țara de origine ca urmare a unor pretinse tratamente contrare art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Federației Ruse, ci din alte considerente și anume în urma divorțului.

30. Dimpotrivă, reclamantul a menționat că a plecat legal din țara de origine, în Ucraina, iar ulterior a venit în Republica Moldova. Totodată, menționând că nu vrea să se întoarcă în Federația Rusă, din motiv că nu se simte în siguranță în țara de origine din motivul regimului politic.

31. Instanța de apel a stabilit că apelantul nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că acesta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

32. Instanța de apel a notat că Roman Sozykin nu a fost supus condamnărilor în țara sa de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat. Respectiv, reclamantul/apelant nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate careva acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută.

33. Instanța de apel a stabilit că reclamantul/apelant nu a reușit să susțină prin probe pertinente și concludente afirmațiile sale de teamă față de persecuții sau alte vătămări grave la care ar putea fi expus în Federația Rusă, or, nu au fost constatate circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea

reclamantului în țara de origine acesta s-ar afla în pericol. Instanțele tind să acorde protecție internațională atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

34. Temerea invocată de solicitant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de protecție internațională să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova, din contra, din materialele dosarului rezultă că reclamantul se bucură de protecția autorităților naționale în țara de origine și acestea niciodată nu au întreprins măsuri împotriva reclamantului, ce ar pune în pericol viața și integritatea acestuia.

35. Cu referire la argumentul reclamantului potrivit căruia, în cazul reîntoarcerii în Federația Rusă, ar putea fi condamnat pentru faptul că a locuit o perioadă îndelungată pe teritoriul Ucrainei și a susținut acțiunile militare de apărare ale acestui stat, inclusiv prin activități de voluntariat, instanța de apel a considerat aceste alegații insuficiente, or, nu au fost susținute prin probe concludente, ce ar impune aplicarea mecanismului protecției internaționale, atâta timp cât Roman Sozykin nu a prezentat dovezi concrete privind inițierea vreunei proceduri penale împotriva sa în Federația Rusă, nici indicii clare că autoritățile ar fi avut cunoștința de activitățile sale din Ucraina, astfel încât riscul invocat rămâne la nivel de presupunere.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

36. La 15 martie 2026, prin intermediul poștei electronice, Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru și a hotărârii din 03 aprilie 2025 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

SOLICITAREA RECURENTULUI

37. În motivarea recursului, recurentul a reiterat motivele de fapt și de drept expuse în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, invocând că instanțele inferioare au interpretat restrictiv legea.

38. Recurentul a mai menționat că instanțele inferioare au interpretat restrictiv conceptul de „temere bene întemeiată” contrar art. 17 și art. 48 al Legii nr. 270/2008 și au concluzionat eronat că, a manifestat doar o „frică subiectivă”, condiționat de riscul real de mobilizare forțată în contextul unui conflict armat condamnat internațional.

39. Conform art. 1 A (2) din Convenția de la Geneva, statutul de refugiat se acordă atunci când există o temere- bine întemeiată de persecuție. Această temere presupune două elemente: elementul subiectiv- frica solicitantului și elementul obiectiv- situația din țara de origine.

40. Așadar, temerea sa subiectivă est determinată de convingerea fermă că, în eventualitatea reînțarcerii în Federația Rusă, ar putea deveni ținta unor măsuri represive din partea autorităților statului, ca urmare a poziției sale critice față de războiul declanșat de Federația Rusă împotriva Ucrainei și a refuzului său de a participa la un conflict armat pe care îl consideră contrar propriilor convingeri morale și politice.

41. Această temere este amplificată de faptul că, a părăsit Federația Rusă și a locuit o perioadă îndelungată pe teritoriul Ucrainei, stat care se află în conflict militar direct cu Federația Rusă. Or, această circumstanță îl poate expune suspiciunilor autorităților ruse privind loialitatea sa față de stat.

42. La 01 aprilie 2026, Curtea Supremă de Justiție a expediat intimatului copia cererii de recurs depusă de Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, creând astfel participanților la proces condiții egale de cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, cât și le-a acordat, întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, posibilitatea de depunere a referinței.

43. Prin referința din 22 aprilie 2026, Inspectoratul General pentru Migrație a solicitat respingerea recursului, ca fiind nefondat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

44. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

45. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

46. Art. 245¹ alin. (1) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

47. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„ (1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

(2) Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

48. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că cererea de recurs depusă de Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, la 15 martie 2026, este depus în termenul stabilit de lege, deoarece decizia motivată a fost expediată ulterior depunerii cererii de recurs.

49. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

50. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

51. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea

cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

52. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

53. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată și cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

54. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

55. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

56. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

57. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

58. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

59. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

60. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Roman Sozykin, reprezentat de avocata Ludmila Bolocan, împotriva deciziei din 21 ianuarie 2026 a Curții de Apel Centru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Oxana Parfeni

